



॥ ਅਧਿਆਇ-34 ॥

ਉਦੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾ (ਭਾਗ 2)—

1) ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਭਤੀਜਾ, 2) ਡਾਕਟਰ ਪਿਲੇ, 3) ਸ਼ਾਮਾ ਦੀ ਭਰਜਾਈ, 4) ਇਰਾਨੀ ਕੰਨਿਆ, 5) ਹਰਦਾ ਦੇ ਸੱਜਣ, 6) ਬੰਬਈ ਦੀ ਅੰਰਤ।

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਵੀ ਉਦੀ ਦੀ ਹੀ ਮਹੱਤਤਾ ਲਿਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਵਰਨਣ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਰਦਾਰ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ।

ਨਾਸਿਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਮਾਲੇਗਾਂਵ ਵਿਚ ਇਕ ਡਾਕਟਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਤੀਜਾ ਇਕ ਲਾਇਲਾਜ ਬਿਮਾਰੀ Tubercular bone abscess (ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਪਦਿਕ) ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਡਾਕਟਰ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਇਲਾਜ ਕੀਤੇ। ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਉਸਦਾ ਆਪ੍ਰੋਸ਼ਨ ਵੀ ਕਰਾਇਆ, ਫੇਰ ਵੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਤਕਲੀਫਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੈਵਿਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੀ ਇਕ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਹੀ ਲਾਇਲਾਜ ਰੋਗਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹਨ। ਆਖ਼ੀਰ ਮਾਂ-ਪਿਉ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸ਼ਸ਼ਟਾਂਗ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀਚਰਣਾਂ ਵਿਚ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬੜੀ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, “ਪ੍ਰਭੂ, ਸਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ’ਤੇ ਦਯਾ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡਾ ‘ਸੰਕਟ ਮੋਚਨ’ ਨਾਂਅ ਸੁਣ ਕੇ ਹੀ ਅਸੀਂ ਲੋਕ ਇਥੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਬੱਚੇ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੋ। ਪ੍ਰਭੂ! ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਭਰੋਸਾ ਹੈ।” ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦਯਾ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਸੱਲੀ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ,

ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਠਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਰੋਗ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ’ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਫੇਰਦੇ ਹੋਏ ਦਯਾ ਭਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਗੇ। ਰੋਗੀ ਹੁਣ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਲਗਾ ਅਤੇ ਉਦੀ ਦੇ ਲੇਪ ਨਾਲ ਬੱਚਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਕਤ ਵਿਚ ਹੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਾਂ ਪਿਉ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦਾ ਅਭਾਰੀ ਅਤੇ ਅਹਿਸਾਨਮੰਦ ਮੰਨ ਕੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਤੋਂ



ਚਲੇ ਗਏ।

ਇਹ ਲੀਲਾ ਦੇਖ ਕੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਚਾਚਾ ਨੂੰ, ਜਿਹੜੇ ਡਾਕਟਰ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਹੋਈ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਬੰਬਈ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ ਤਾਂ ਮਾਲੇਗਾਂਵ ਅਤੇ ਮਨਮਾਡ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਾਬਾ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਨ ਭਰ ਦਿੱਤੇ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਸ਼ਿਰਡੀ ਜਾਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਸਿੱਧੇ ਬੰਬਈ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਕੀ ਛੁੱਟੀਆਂ ਅਲੀ ਬਾਗ ਵਿਚ ਬਿਤਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਬੰਬਈ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਤਿੰਨ ਰਾਤਾਂ ਤਕ ਇਕ ਹੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੀ ਰਹੀ, “ਕੀ ਹੁਣ ਵੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ’ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ?” ਤਾਂ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਿਚਾਰ ਬਦਲ ਕੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਜਾਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ। ਬੰਬਈ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਕ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਤਾਪ ਘੱਟ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਾਰ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਏਦਾਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਮੁਲਤਵੀ ਨਾ ਕਰਨੀ ਪਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਇਕ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਮਰੀਜ਼ ਅੱਜ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕਲ ਹੀ ਮੈਂ ਸ਼ਿਰਡੀ ਲਈ ਚੱਲ ਪਵਾਂਗਾ। ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਬੁਖਾਰ ਉਤਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਤਾਪ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਨਾਰਮਲ ’ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਸ਼ਿਰਡੀ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕੀਤਾ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਅਨੁਭਵ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਗਤ ਬਣ ਗਏ। ਡਾਕਟਰ ਉਥੇ ਚਾਰ ਦਿਨ ਠਹਿਰੇ, ਉਦੀ ਅਤੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ’ਚ ਹੀ ਤਰੱਕੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਦਲੀ ਬੀਜਾਪੁਰ ਹੋ ਗਈ। ਭਤੀਜੇ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਚੰਗਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਵਿਚ ਡੂੰਘੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਡਾਕਟਰ ਪਿਲੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਇਕ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ਭਗਤ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ‘ਭਾਉ’ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਕੇ ਹਰੇਕ ਵਿਸ਼ੇ ’ਤੇ ਸਲਾਹ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਦਾ ਇਹੀ ਇੱਛਾ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਉਹ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਰਹਿਣ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਡਾਕਟਰ ਪਿਲੇ ਨੂੰ ਨਾਸੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਕਾਕਾਸਾਹਿਬ ਦਿਕਸ਼ਿਤ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਸਹਿ ਪੀੜ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਸ ਜੀਵਨ ਨਾਲੋਂ ਮੌਤ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਹੀ ਹਨ। ਜਾ ਕੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਖੋ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਪੀੜ ਹੁਣ ਦੂਰ ਕਰਨ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛਲੇ ਜਨਮ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਅਗਲੇ



10 ਜਨਮਾਂ ਵਿਚ ਭੋਗਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਾਕਾ ਦਿਕਸ਼ਿਤ ਨੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੁਣਾਈ। ਸਾਈਂ ਤਾਂ ਦਯਾ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਹੀ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੁਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਯਾ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਿਕਸ਼ਿਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਪਿਲੇ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਆਖੋ ਕਿ ਘਬਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਦਸ ਜਨਮਾਂ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਭੁਗਤਣਾ ਪਏਗਾ? ਸਿਰਫ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਪਿੱਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਫਲ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਕਲਿਆਣ ਦੇਣ ਲਈ ਬੈਠਾ ਹਾਂ।

। ਜਾਉ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਲੱਦ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਥੇ ਲੈ ਆਉ, ਮੈਂ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗਾ।”

ਉਦੋਂ ਉਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਪਿਲੇ ਨੂੰ ਉਥੇ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰਹਾਣੇ ਆਪਣੀ ਗੱਦੀ ਰੱਖ ਕੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਲਿਟਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਇਸ ਦੀ ਮੁੱਖ ਦਵਾਈ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਿੱਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਫਲ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਭੋਗ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਤਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਵਾਸਤੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਮਿਲ ਜਾਏ। ਸਾਡੇ ਕਰਮ ਹੀ ਸੁੱਖ-ਦੁੱਖ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਦੇ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਹੋਣ, ਉਸੇ ਵਿਚ ਹੀ ਸੰਤੋਖ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅੱਲ੍ਹਾ ਹੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹੀ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਏਦਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ। ਉਹ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਕਰਨਗੇ। ਤਨ-ਮਨ-ਧਨ ਅਤੇ ਵਚਨਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ਜਾਓ, ਫੇਰ ਦੇਖੋ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਡਾਕਟਰ ਪਿਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਾਨਾਸਾਹਿਬ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰ 'ਤੇ ਇਕ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ “ਨਾਨਾ ਤਾਂ ਮੂਰਖ ਹੈ” ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਉਹ ਪੱਟੀ ਉਤਾਰੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਰ ਜਾਉਗੇ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿਚ ਹੀ ਇਕ ਕਾਂ ਆਏਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਚੁੰਝ ਇਸ ਵਿਚ ਮਾਰੇਗਾ। ਉਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਛੇਤੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਉਗੇ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਗੱਲਬਾਤ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਵੇਲੇ ਅਬਦੁਲ, ਜਿਹੜਾ ਮਸਜਿਦ ਵਿਚ ਝਾੜੂ ਲਾਉਣ ਅਤੇ ਦੀਵਾ ਬੱਤੀ ਆਦਿ ਸਾਫ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਥੇ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੀਵਾ ਬੱਤੀ ਸਾਫ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਪੈਰ ਡਾਕਟਰ ਪਿਲੇ ਦੇ ਨਾਸੂਰ ਵਾਲੇ ਪੈਰ ਉਪਰ ਜਾ ਪਿਆ। ਪੈਰ ਤਾਂ ਸੁਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਹੀ ਅਤੇ ਫੇਰ ਅਬਦੁਲ ਦੇ ਪੈਰ ਨਾਲ ਦਬਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਨਾਸੂਰ ਦੇ ਸੱਤ ਕੀੜੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਏ। ਤਕਲੀਫ ਅਸਹਿ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਪਿਲੇ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਚੀਖ ਪਏ। ਪਰ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਕੇ ਗਾਣਾ ਗਾਉਣ ਲਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਦੇਖੋ, ਭਾਉ ਹੁਣ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਗਾਣਾ ਗਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਗਾਣੇ ਦੇ ਬੋਲ ਸੀ—

ਕਰਮ ਕਰ ਮੇਰੇ ਹਾਲ ਪਰ ਤੂੰ ਕਰੀਮ।

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਹਿਮਾਨ ਹੈ ਔਰ ਰਹੀਮ।



ਤੂੰ ਹੀ ਦੋਨੋ ਆਲਮ ਕਾ ਸੁਲਤਾਨ ਹੈ।
ਜਹਾਂ ਮੇ ਨੁਮਾਯਾਂ ਤੇਰੀ ਸ਼ਾਨ ਹੈ।
ਫਨਾ ਹੋਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਬ ਕਾਰੋਬਾਰ।
ਰਹੇ ਨੂਰ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਆਸ਼ਕਾਰ।
ਤੂੰ ਆਸ਼ਿਕ ਕਾ ਹਰਦਮ ਮਦਦਗਾਰ ਹੈ।

ਫੇਰ ਡਾਕਟਰ ਪਿਲੇ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ, “ਉਹ ਕਾਂ ਕਦੋ ਆਏਗਾ ਅਤੇ ਚੁੰਝ ਮਾਰੇਗਾ?” ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅਰੇ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ? ਅਬਦੁਲ ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਹਾਡਾ ਪੈਰ ਦਬਿਆ, ਉਹੀ ਕਾਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਚੁੰਝ ਮਾਰਕੇ ਨਾਸੂਰ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਆਏਗਾ? ਹੁਣ ਜਾ ਕੇ ਵਾੜੇ ਵਿਚ ਆਰਾਮ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋ ਜਾਉਗੇ।”

ਉਦੀ ਲਾਉਣ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੀਣ ਨਾਲ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦਵਾਈ ਜਾਂ ਇਲਾਜ ਦੇ ਉਹ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਨਿਰੋਗ ਹੋ ਗਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਸਾਂਵਲੀ ਵਿਹੀਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸ਼ਾਮਾ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਬਾਪਾਜੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਗਿਲਟੀਆਂ ਵਾਲਾ ਪਲੇਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜਾਂਘ ਵਿਚ ਪਲੇਗ ਦੀਆਂ ਦੋ ਗਿਲਟੀਆਂ ਨਿਕਲ ਆਈਆਂ। ਬਾਪਾ ਜੀ ਦੌੜ ਕੇ ਸ਼ਾਮਾ ਕੋਲ ਆਏ ਅਤੇ ਮਦਦ ਦੇ ਲਈ ਚੱਲਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਸ਼ਾਮਾ ਡਰ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਦਦ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਭਰਾ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜਤ ਮੰਗੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਏਨੀ ਰਾਤ ਬੀਤ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੇ ਜਾਉਗੇ? ਸਿਰਫ ਉਦੀ ਹੀ ਭੇਜ ਦਿਉ। ਬੁਖਾਰ ਅਤੇ ਗਿਲਟੀ ਦੀ ਫਿਕਰ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਸਵਾਮੀ ਹਨ। ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਹੁਣ ਨਾ ਜਾਉ। ਸਵੇਰੇ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਣਾ।

ਸ਼ਾਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਉਸ ਮ੍ਰਤ-ਸੰਜੀਵਨੀ ‘ਉਦੀ’ ‘ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਸੀ। ਉਦੀ ਲਿਜਾ ਕੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗਿਲਟੀ ਅਤੇ ਮੱਥੇ ‘ਤੇ ਲਗਾਈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਘੋਲ ਕੇ ਰੋਗੀ ਨੂੰ ਪਿਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਸੇਵਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਪਸੀਨਾ ਵੱਗਣ ਲੱਗਾ, ਬੁਖਾਰ ਘੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰੋਗੀ ਗੂੜੀ ਨੀਂਦ ‘ਚ ਮਸਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਬਾਪਾਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਦੇਖ ਕੇ ਬੜੀ ਹੈਰਾਨੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਬੁਖਾਰ ਹੈ, ਨਾ ਗਿਲਟੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੀ। ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਸ਼ਾਮਾ ਬਾਬਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਲੈ ਕੇ ਉਥੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਚਾਹ ਬਣਾਉਂਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ। ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛਣ ‘ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਦੀ ਉਦੀ ਨੇ ਇਕ ਰਾਤ



ਵਿਚ ਹੀ ਰੋਗ ਨੂੰ ਜੜ੍ਹੋਂ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ਼ਾਮਾ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਮਝ ਆਇਆ ਕਿ “ਸਵੇਰੇ ਜਾਉ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆਉ।”

ਚਾਹ ਪੀ ਕੇ ਸ਼ਾਮਾ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਕਿ, “ਦੇਵਾ! ਇਹ ਕੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ? ਪਹਿਲੇ ਤੂਫਾਨ ਖੜਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਬੇਚੈਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਫੇਰ ਸਾਡੀ ਜਲਦੀ ਮਦਦ ਕਰਕੇ ਸਭ ਠੀਕ ਠਾਕ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ।” ਬਾਬਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ, “ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਏਗਾ ਕਿ ਕਰਮ ਦਾ ਰਾਹ ਬਹੁਤ ਭੇਦ ਭਰਿਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਫੇਰ ਵੀ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਕ ਦਰਸ਼ਕ ਹੀ ਹਾਂ।

।”

ਹੁਣ ਇਕ ਇਰਾਨੀ ਸੱਜਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਪੜ੍ਹੋ। ਉਸ ਦੀ ਛੋਟੀ ਲੜਕੀ ਘੰਟੇ-ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਦੰਦ ਕਸੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ-ਪੈਰ ਆਕੜ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿਗ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਇਰਾਨੀ ਕੋਲ ਬਾਬਾ ਦੀ ਉਦੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਤਰੀਫ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਿਲੇ ਪਾਰਲਾ ਵਿਚ ਕਾਕਾਸਾਹਿਬ ਦਿਕਸ਼ਿਤ ਕੋਲੋਂ ਹੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਰਾਨੀ ਸੱਜਣ ਨੇ ਉਥੋਂ ਉਦੀ ਲਿਆ ਕੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਘੋਲ ਕੇ ਆਪਣੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਪਿਲਾਇਆ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਜਿਹੜੇ ਦੌਰੇ ਇਕ ਘੰਟੇ ਦੇ ਫਰਕ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਸੀ, ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਹ ਸੱਤ ਘੰਟੇ ਦੇ ਫਰਕ ਨਾਲ ਆਏ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਤਾਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋ ਗਈ।

ਹਰਦਾ ਦੇ ਇਕ ਸੱਜਣ ਪਥਰੀ ਦੇ ਰੋਗ ਨਾਲ ਬਿਮਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਪਥਰੀ ਸਿਰਫ ਆਪਰੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਹੀ ਕੱਢੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਹੋਰ ਇਲਾਜ ਹੀ ਕੀ ਸੀ? ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇਨਾਮਦਾਰ ਵੀ ਉਥੇ ਆਏ ਹੋਏ ਸੀ, ਜਿਹੜੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਪਰਮ ਭਗਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉਦੀ ਵੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ



ਦੇ ਸਲਾਹ ਦੇਣ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਉਦੀ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਘੋਲ ਕੇ ਪੀਣ ਲਈ ਦਿੱਤੀ। ਸਿਰਫ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਵਿਚ ਹੀ ਉਦੀ ਦੇ ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਹੀ ਪਥਰੀ ਪਿਸ਼ਾਬ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹ ਬਜ਼ੁਰਗ ਛੇਤੀ ਹੀ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋ ਗਏ।

ਬੰਬਈ ਦੀ ਕਾਅਸਥ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਤ ਦੀ ਇਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਜਮਣ ਵੇਲੇ ਅਸਹਿ ਤਕਲੀਫ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਇਕ ਦੋਸਤ ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਮਾਰੂਤੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇ ਇਸ ਤਕਲੀਫ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਸ਼ਿਰਡੀ ਲੈ ਜਾਉ।

ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆਏ ਅਤੇ ਉਥੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਠਹਿਰੇ। ਉਹ ਬਾਬਾ ਦੀ ਰੋਜ਼ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਤਿਸੰਗ ਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਲਾਭ ਹੋਇਆ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਹੋਣ ਦਾ ਵਕਤ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੱਚੇਦਾਨੀ ਦੇ ਗਾਹ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਤਕਲੀਫ ਹੋਣ ਲਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ? ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿਚ ਇਕ ਗੁਆਂਢਣ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਕੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਉਦੀ ਘੋਲ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੀਣ ਲਈ ਦਿੱਤੀ। ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਵਿਚ ਹੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤਕਲੀਫ ਦੇ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਬੱਚਾ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਨਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਪੀੜ ਅਤੇ ਤਕਲੀਫ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲਈ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਅਭਾਗੀ ਸਮਝਣ ਲਗੇ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਭਾਗੀ ਬਣੇ ਰਹੇ।

